

ZÁMEK HRABĚTE DRAKULY

Štíhlé věže zámku čnely k noční obloze jako varovně zdvižené ukazováčky. Zapadající slunce barvilo oblaka ohnivou červení. Vypadaly, jako by žhnuly.

„Ne, to ne!“ zaúpěl Dominik. Stál se zakloněnou hlavou u paty jedné z mnoha věží a vzhlížel k její špici.

„Co je?“ zeptala se Tina.

Dominik nevěřícně zakroutil hlavou. „To se mi snad jenom zdá. Připadám si jako v nějakém filmu.“

Erik a Patti stáli kousek dál od rozlehlého zámku s vysokými okrovými zdmi a temnými okny. Patti si kousala nehty, což dělala, jen když byla silně rozrušená.

„Mohl by ses vyjádřit jasněji?“ vybědla Tina Dominika. I ona byla rozčilená.

„Netopýři,“ vydechl Dominik. „Z okna ve věži právě vylétlo nejmíň dvacet netopýřů.“

Erik se tvářil, že ho něco takového nemůže vyvést z míry. „No a? Prostě tam bydlí. Co má jako být?“
„Normálně by mě pohled na netopýry nemohl rozházet,“ začal vysvětlovat Dominik, jako vždycky zešíroka. „V případě tady toho zámku je to ale jiné. Možná to pochopíš i ty, přestože ti to nepálí z nás čtyř nejrychleji.“
„Hele, ty!“ šťouchl do něj Erik. „Nech si to, jo!“
„Přestaňte!“ okřikla je Tina. „Někdy bych vás vážně nejradši vystřelila na měsíc.“

„Jen si posluž, aspoň by se z nás stala světová senzace a televizní show by se o nás jen praly,“ zavtipkoval Erik. Tina zoufale rozhodila rukama. „Pomalů si začínám myslet, že u vás vážně byl v noci upír.“

Oba chlapci se na ni tázavě podívali. „Co tím chceš říct?“

„Že se vám nejspíš zakousl do hlavy a vysál vám mozek,“ upřesnila dívka.

Patti se zachichotala.

Erik a Dominik se už už nadechovali k odpovědi, ale Tina je nepustila ke slovu. „Dost, konec, tečka,! Jsme tady, protože si děláme starost o Lunu. Přece se nám musí podařit se do toho zámku dostat!“

„Hlavní brána je zavřená a zvonit a klepat nemá cenu, beztak by nám nikdo neotevřel,“ namítl Dominik.

„Takže se vydáme hledat zadní, vedlejší nebo postranní vchod. Přece do zámku nevede jen hlavní brána!“ nezapochoybovala Tina.

Patti stále ustrašeně vzhlížela k zámeckým hradbám. Nespodnější okna, do jednoho zamřížovaná, byla nejmíň sedm osm metrů nad zemí.

„Mně ten Drakulův zámek nahání strach,“ přiznala příškrčeným hlasem.

„Taky mi nepřipadá kdovíjak pohostinný,“ dal jí za pravdu Erik.

„Já přesto na žádný upíry nevěřím,“ prohlásila Tina rozhodně. „Upíři jsou jen v hororech.“

Čtyři kamarádi mezitím obešli zámecké zdi až k rybníčku. Hladinu pokrývaly slizké řasy.

„Pst, koukněte!“ Patti vzrušeně ukázala k hlubokému výklenku ve zdi.

„Branka!“ zašeptal Dominik. „Ještě aby byla otevřená!“ Čtyřka se k ní rozběhla. Erik vzal za kliku a stiskl ji.

„Zamčeno,“ konstatoval zklamaně.

„Takže hledáme dál. Prostě se musíme někudy dostat dovnitř,“ nevzdávala se Tina. „Měla jsem od začátku takový divný pocit, ale Luna o tom nechtěla slyšet. Nemá v hlavě nic než zlato, které tu má být.“

Dominik si pohrdlivě odfrkl. „Zlato hraběte Drakuly... Erik, taky sis mohl najít chytřejší macechu.“

„Luna není žádná moje macecha,“ odsekl Erik. „Je to přítelkyně mého otce. Možná ti vypadlo z toho tvýho vrabčího mozečku, že naši jsou rozvedení. A Luna mi navíc připadá v pohodě. A ty bys jí měl být vděčný, protože to ona nám zaplatila tuhle cestu do Transylvánie.“

„Jasně, abysme jí pomohli s tím jejím šmáčkem,“ namítl Dominik. „Sama by to zlato v životě nenašla.“

Erik vypadal, že má sto chutí se na něj vrhnout a shodit ho do rybníčku.

„Ale co,“ zamručel nakonec. „*Mně* to každopádně připadá super, že se tátova přítelkyně účastní hledání pokladu. Máte taky tak úžasné příbuzenstvo, pane profesore?“

Před pár měsíci proběhla v televizi zpráva o tajuplném hraběti Drakulovi a jeho zámku. Muž, který předstoupil před kameru v černé kožené bundě a se slunečními brýlemi na očích, skutečně tvrdil, že je potomkem pra-

vého hraběte Drakuly. Koupil zámek, který měl kdysi patřit krvelačnému knížeti temnot a jehož zdi údajně ukrývají zlatý poklad v hodnotě několika milionů. Hrabě Drakul, jak si říkal, pozval všechny případné zájemce, aby mu ho pomohli hledat.

Luna, štíhlá, energická a vždy dobře naladěná mladá žena, mu napsala dopis, v němž mu nabídla svou pomoc. K jejímu velkému překvapení jí zanedlouho přistála na stole pozvánka. Měla strávit na zámku celý týden. Spolu s ní se mělo pokusit o štěstí dalších dvanáct lidí. Pokud by někdo z nich poklad našel, mohl si ho nechat. Od Erika Luna pochopitelně věděla, kolik tajuplných případů už Čtyřka vyřešila. A to byl důvod, proč mladé detektivy pozvala, aby ji doprovodili do Transylvánie. Měli bydlet ve venkovském hostinci poblíž zámku. Luna jim měla pravidelně telefonovat a informovat je, jak se situace vyvíjí.

Ale všechno dopadlo jinak. Když se Čtyřka ubytovala ve dvou pokojích zatuchlého hostince, Luna se rozloučila a rozjela se na zámek. Ona i mladí detektivové u sebe měli mobily. Několikrát zkontrolovali, že opravdu fungují a že mají signál. Naposledy se Luna ohlásila od zámecké brány.

Spojení bylo bezvadné.

Od té doby o ní neslyšeli. Každou půlhodinu se jí pokoušeli dovolat, pokaždé ale uslyšeli jen: „Volaný účastník není momentálně dostupný.“

Uplynul celý den, aniž o sobě dala vědět. Erik, Tina, Patti a Dominik si o ni nakonec začali dělat starosti,

a tak se na vypůjčených kolech rozjeli na Drakulův zámek. Stál za vesnicí a vedla k němu štěrková cesta plná výmolů. Hlavní brána s krvavě rudým nátěrem byla vysoká přes dvě patra. Čtyřka objevila staromódní klepadlo. Několikrát za něj zatáhli. Nikdo však neotevřel. Zkoušeli tlouct na dveře. Taky marně.

Zámek působil liduprázdně.

Tráva kolem starých zdí, vysoká až po kolena, kterou si teď prošlapávali cestičku, byla žlutá a uschlá.

„Nejsou tu hadi?“ strachoval se Dominik. Při chůzi zvedal nohy jako čáp.

„Neměj obavy. Hady si totiž dává upír k snídani,“ zavtipkovala Tina.

Branka za jejich zády zavržala. Veřeje jistě nikdo nepromazal nejmíň sto let.

Za roh, rychle! naznačila Tina kamarádům kývnutím hlavy. Nikdo je nesmí vidět!

Černý jícen branky se rozevřel. Na toho, kdo z ní vyšel, ještě nedohlédli. Bylo slyšet jen šustot, jako když se po zemi vleče lem dlouhých večerních šatů.

Erik, dosud nejkliďnější ze všech, vytřeštil oči. „To snad není pravda!“